

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Gordilă Nicolae,

judecătorii – Guzun Ion, Covalenco Elena, Catan Liliana și Diaconu Iurie,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Lapșin Valeriu Xxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 25.03.2015 - 30.12.2015;

2. instanța de apel: 08.02.2016 - 29.02.2016;

06.12.2016 – 15.09.2017;

3. instanța de recurs: 17.05.2016 - 01.11.2016;

08.11.2017 – 19.12.2017.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Dubăsari din 30 decembrie 2015, Lapșin Valeriu a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, din lipsă în acțiunile lui a semnelor componenței de infracțiune.

2. De către organul de urmărire penală, Lapșin Valeriu a fost învinuit de faptul că, deținând în baza ordinului nr. 309-EF din 03.09.2004 al Ministerului Afacerilor Interne, funcția de șef al Secției poliției criminală al CPR Dubăsari, adică fiind persoană publică, a comis infracțiunea de abuz de serviciu, în următoarele circumstanțe.

La 28 februarie 2008, șeful Secției poliție criminală al CPR Dubăsari, Lapșin Valeriu, acționând în interes personal, l-a determinat pe Popov Veaceslav, care la acel moment exercita funcția de executor judecătoresc al Biroului de Executare Dubăsari, să falsifice scrisoarea nr. 556 din 28.02.2008, adresată Organului Cadastral Teritorial Dubăsari, filiala ÎS „Cadastru”, prin care s-a dispus ilegal anularea sechestrului aplicat la 22.05.2007 în baza încheierii executorului judecătoresc nr. 1234 și respectiv la 18.06.2007 în baza încheierii executorului judecătoresc nr. 1597 asupra bunurilor imobile cu numerele cadastrale: xxxxx, xxxxx, xxxxx și xxxxx, ce aparțineau

debitorului Diaconu Constantin în conformitate cu încheierea din 10.05.2007, emisă de către Judecătoria Dubăsari în cadrul dosarului civil nr. 2-78/07, fapt ce a determinat înstrăinarea ulterioară a bunurilor sechestrate de către debitor, și imposibilitatea executării documentului executoriu nr. 2-4/08 din 29.12.2008, prin ce a cauzat părților vătămate Bantaș Anatolie și Vașceaev Victor, ce aveau la acel moment calitatea de creditori în cadrul cauzei civile vizate, în care a fost dispus aplicarea sechestrului, un prejudiciu material în valoare de 10195 dolari SUA.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a lui Lapșin V. în baza art. 327 alin.(2) lit.c) Cod penal, la amendă în mărime de 2000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele de drept și de a exercita activitatea de polițist pe un termen de 10 ani.

Instanța a interpretat eronat probele organului de urmărire penală, iar cauza penală a fost pornită pe faptul autosesizării procurorului rezultată din audierea învinuitului Popov V. care a declarat exact cine l-a influențat pentru ridicarea sechestrului, indicând direct la inculpat, care la fel l-a asigurat că nu va avea probleme deoarece deține funcția de șef al Poliției Criminale și urmează să fie numit ca vice-comisar al Inspectoratului de poliție.

Astfel, instanța a denaturat acest aspect, că a fost recepționată rugămintea lui Lapșin V. ca de la un prieten, dar nu ca de la un polițist. Or, atât la urmărirea penală, cât și în ședința de judecată Popov V. a indicat la faptul că nu a obținut careva beneficii materiale din rugămintea lui Lapșin V. deoarece îl considera drept prieten.

La fel, instanța a tratat în favoarea inculpatului data și ora săvârșirii infracțiunii, acest fapt nefiind stabilit cert din declarațiile martorului Popov V. care a spus că a eliberat certificatul de scoatere a sechestrului asupra bunului imobil în ziua eliberării actului, adică 28 februarie 2008. Nici unul dintre martorii apărării nu a declarat cu certitudine data când au plecat la MAI împreună cu inculpatul pentru prezentarea și numirea în funcția de vice-comisar al IP Dubăsari, iar declarațiile făcute de Supilnic O. contravin cu cele ale lui Gîncu A., deoarece primul a declarat că nu ține minte dacă au trecut dimineața pe la IP Dubăsari, iar Gîncu A. a comunicat că era după serviciu și au plecat pe la IP Dubăsari aproximativ de la ora 08¹⁰ – 08¹⁵. Astfel, declarațiile martorilor apărării urmează a fi apreciate critic, deoarece aceștia au fost și sunt în prezent colegi de serviciu a inculpatului.

Instanța nu a apreciat faptul că Diaconu C. a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Dubăsari la 12.03.2015 pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 și 361 alin.(2) Cod penal, că a folosit scrisoarea nr. 556 din 28.02.2008 emisă de executorul judecătoresc Popov V.

Totodată, în privința lui Popov V. a fost pornit dosar penal în baza art. 332 alin.(1) Cod penal, care a fost încetat în legătură cu intervenirea termenului de prescripție, precum și pentru faptul că a fost determinat de inculpat a falsificat scrisoarea nr. 556 din 28.02.2008. Aceste hotărâri în cauzele nominalizate sunt definitive și nu se conciliază cu sentința de achitare în privința lui Lapșin Valeriu.

Organul de urmărire penală a stabilit toată schema infracțională și a identificat persoanele care au participat la săvârșirea infracțiunii: - Lapșin V., Diaconu C. și Popov V.

Toți cu excepția lui Lapșin V. au purtat răspundere penală pentru faptele incriminate, lipsind victimele Bantîș A. și Vașceaev V. de dreptul de a înainta acțiuni în vederea recuperării prejudiciului material.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 februarie 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de procuror.

5. Instanța de apel a constatat că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la achitarea lui Lapșin V. de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Astfel, motivele invocate de către acuzare că instanța de fond a interpretat eronat probele administrate în cadrul urmăririi penale, instanța a conchis că nu pot fi reținute, deoarece potrivit ordonanței de punere sub învinuire din 27 ianuarie 2015, cât și rechizitoriu, Lapșin V. este învinuit că pe 28 februarie 2008, acționând în interes personal, l-a determinat pe Popov V. să falsifice scrisoare nr. 556, prin ce a săvârșit infracțiunea de abuz de serviciu.

Însă, la baza acuzării date sunt declarațiile lui Popov V., potrivit cărora într-o dimineață, a fost rugat de către Lapșin V. să ridice sechestrul de pe niște bunuri aparținând lui Diaconu C. Rugămintea a avut loc în aceeași zi în care a întocmit demersul în adresa Oficiului Cadastral Teritorial și, potrivit materialelor acumulate, aceasta s-ar fi produs la 28.02.2008.

Totodată, la data de 29.02.2008 a fost emis ordin de numire a lui Lapșin V. în funcția de comisar-adjunct pentru lucru operativ la CPR Dubăsari, dată care a fost într-o zi de vineri. Potrivit declarațiilor martorilor apărării Cosovan G. și Gîncu A., aceștia au declarat că în acea perioadă era o procedură anume în ce privește numirea în funcții superioare de conducere în cadrul subdiviziunilor teritoriale. În ziua de joi

persoana era invitată la minister pentru a-i fi pusă în discuție candidatura, iar vineri dacă era acceptată, se emitea ordinul. Prin aceeași procedură a trecut și Lapșin V., și anume joi dis-de-dimineasă el s-a prezentat la Minister, unde a stat toată ziua.

La fel, Gîncu A. și Supilnic O. au comunicat că au mers la Chișinău direct de la domiciliu, fără a trece pe la CPR Dubăsari, și aproximativ la 08⁰⁰ deja erau la Chișinău, de unde s-au întors seara, adică după ora 17⁰⁰. Astfel, potrivit declarațiilor lui Popov V., inculpatul pe data de 28.02.2008 ar fi trecut în prima jumătate a zilei pe la Oficiul de Executare Dubăsari și l-a rugat să întocmească o scrisoare de ridicare a sechestrului, însă reieșind din declarațiile martorilor Cosovan G., Gîncu A. și Supilnic O., inculpatul la data de 28.02.2008, s-ar fi aflat la Chișinău și nicidecum nu putea să fie în s. Ustia, între orele 08⁰⁰-09⁰⁰.

Prin urmare, argumentul apelantului că declarațiile martorilor apărării urmează a fi apreciate critic, deoarece aceștia au fost și sunt colegi de serviciu al inculpatului, instanța de apel a menționat că nu a constatat careva temeiuri de a nu considera declarațiile acestora ca veridice, deoarece sunt consecvente, se completează reciproc, date sub jurământ, fiind avertizați de răspundere penală pentru declarații false, mai mult că aceste declarații sunt confirmate și prin alte probe materiale.

De asemenea, s-a conchis că temeiul indicat de procuror precum că instanța nu a apreciat faptul că Diaconu C. a fost condamnat prin sentința Judecătorei Dubăsari pentru faptul că a folosit scrisoarea nr. 556 din 28.02.2008, emisă de executorul judecătoresc Popov V., fiind învinuit pentru faptul că a fost determinat de Lapșin V. și a falsificat scrisoarea nominalizată. Or, potrivit rechizitoriului, Diaconu C. a fost învinuit în baza art. 251 și 361 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, dar nu pentru comiterea infracțiunii de instigare la abuz de serviciu. Potrivit aceluiași rechizitoriu, Diaconu C. nu făcuse careva declarații precum că l-ar fi rugat pe Lapșin V. ca să-l ajute să ridice sechestrul de pe terenurile sale. Astfel, Diaconu C. fiind condamnat pentru înstrăinarea unor bunuri sechestrate și utilizarea unor documente false, nicidecum din aceasta nu reiese că anume Lapșin V. și-ar fi adus aportul la apariția acelor documente false.

Însă, potrivit învinuirii aduse lui Lapșin V. în urma abuzului său ar fi provocat urmări grave, adică ar fi comis o infracțiune prevăzută de art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal și nu cea în art. 327 alin. (1) Cod penal, iar urmările grave ar consta în prejudiciul în mărime de 10195 dolari SUA cauzat părților vătămate, care reprezintă cuantumul datoriei față de părțile vătămate și nu costul bunurilor de pe care a fost ridicat sechestrul în baza scrisorii nr. 556 din 28.02.2008. Or, careva expertize care ar stabili prețul pe piață a terenurilor date organul de urmărire penală a dispus, prin urmare nefiind clar care au fost acele împrejurări care au determinat organul de urmărire

penală să ajungă la concluzia că ar fi fost cauzate urmări grave în sumă de 10195 dolari SUA prin ridicarea sechestrului de pe terenurile date.

Potrivit declarațiilor lui Popov V. depuse în ședința de judecată acesta ar fi satisfăcut rugămintea lui Lapșin V. din relații de amicitate și nefiind influențat de funcția pe care ultimul o ocupa la acel moment, fapt care exclude calificarea acțiunilor în baza art. 327 Cod penal.

Astfel, acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă care ar fi demonstrat vinovăția lui Lapșin V. în comiterea infracțiunii imputate.

6. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul, care invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate este dovedită prin probele administrate și cercetate, care nu au fost apreciate prin prisma coraborării lor, și anume: - declarațiile părților vătămate Vașceaev V., Bantaș A., ale martorului Popov V., precum și probele materiale: - titlurile executorii nr. 2-4/08 din 29.12.2008, scrisoarea de informare nr. 01-03/2490 din 07.04.2011, scrisoarea executorului judecătoresc Popov V. nr. 556 din 28.02.2008, raportul de expertiză nr. 3376 din 27.06.2013, procesul-verbal de audiere a învinuitului Popov V., etc.

Astfel, instanțele judecătorești au denaturat aspectul că a fost recepționată rugămintea lui Lapșin V. ca de la un prieten, și nu ca de la un polițist. Or, de fapt la etapa de urmărire penală, cât și în ședința de judecată, Popov V. a indicat la faptul că nu a obținut careva beneficii materiale din rugămintea lui Lapșin V., știe că activa în calitate de vice-comisar.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 01 septembrie 2016, a fost admis recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

7.1. În motivarea deciziei, instanța de recurs a menționat că, conform apelului declarat, procurorul a invocat ilegalitatea sentinței din motiv că instanța nu a dat apreciere obiectivă probelor cauzei, și anume declarațiilor martorului Popov V., care a declarat că Lapșin V. pe 28 februarie 2008 a trecut pe la Oficiul de Executare Dubăsari, din s. Ustia și l-a rugat să întocmească o scrisoare de ridicare a sechestrului de pe bunurile care aparțineau lui Diaconu C. Din câte ține minte, rugămintea a avut loc în aceiași zi în care a întocmit demersul, cele ale martorilor Cosovan Gh., Gîncu A., Supilnic O., potrivit cărora la data respectivă, adică 28.02.2008, ei împreună cu Lapșin V. dis-de-dimineată s-ar fi aflat la Chișinău și nicidecum nu puteau fi în s. Ustia, între

orele 08⁰⁰ - 09⁰⁰, relatând evenimentele din acea zi, și probele materiale, care dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei imputate.

Potrivit deciziei, instanța de apel a respins apelul procurorului și a menținut sentința motivând că prima instanță corect a ajuns la concluzia privind achitarea inculpatului, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de fond în partea descriptivă a sentinței descriind circumstanțele cauzei și motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării, a enunțat temeiul pentru achitarea inculpatului - *fapta nu a fost comisă de inculpat*, pe când în partea dispozitivă l-a achitat pe Lapșin Valeriu de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, *din lipsă în acțiunile lui a semnelor componente de infracțiune, fără a indica norma de drept în temeiul căreia a dispus achitarea inculpatului*.

Mai mult ca atât, în argumentarea soluției nu s-a indicat nici care elemente ale infracțiunii lipsesc în speță: obiectul, latura obiectivă, subiectul, latura subiectivă.

Instanța de apel, menținând sentința de achitare în privința lui Lapșin Valeriu nu a dat apreciere obiectivă probelor cauzei, care în opinia procurorului, cert confirmă vinovăția inculpatului în cele incriminate, inclusiv și că motivul achitării din descriptivul sentinței nu corespunde cu cel din dispozitivul ei, de unde rezultă că ambele instanțe nu au respectat prevederile art. 390, 394 alin. (3) Cod de procedură penală, privind alcătuirea părții descriptive și dispozitive a hotărârii.

Astfel, instanța de recurs a ajuns la concluzia că, menționarea concomitentă a două temeiuri de achitare în aceeași hotărâre judecătorească – *fapta nu a fost comisă de inculpat și fapta nu întrunește elementele infracțiunii*, precum și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, sunt erori de drept procedural care se încadrează în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece se referă la procedura de motivare a soluției instanței de apel, care a adoptat o hotărâre fără verificarea legalității și temeiniciei sentinței.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Încălcările enunțate au determinat, incontestabil, instanța de recurs să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urma să țină seama de motivele indicate în prezenta decizie, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, să judece apelul din punct de vedere al stării de fapt și de

drept, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2017 a fost admis, din alte motive, inclusiv din oficiu apelul procurorului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Lapșin Valeriu Vasile învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, a fost achitat din motiv că nu s-a constatat existența faptei incriminate.

8.1. În motivarea deciziei instanța de apel a menționat că, analizând probele de către partea acuzării în ședința de judecată, a considerat că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt, constantând necesitatea achitării inculpatului Lapșin Valeriu învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, deși a indicat eronat temeiul achitării.

Instanța de apel analizând probatorul prezentat în coraport cu materialele cauzei penale, a ajuns la concluzia certă că, nu s-a constatat existența faptei incriminate.

În ședința de judecată nu au fost administrate probe care ar demonstra săvârșirea faptei incriminate, or potrivit declarațiilor martorului **Cosovan Ghenadie** care a menționat că în februarie 2008 era șeful DSO a MAI, în subordinea lui fiind și serviciile descentralizate. Lapșin Valeriu a fost înaintat la funcția de vice comisar inclusiv și la propunerea lui. De obicei se ducea o convorbire, se studiau rezultatele în lucru, inclusiv situația cu privire la descoperirea infracțiunilor grave și deosebit de grave, se colabora cu comisarul, comisariatul pregătea documentele necesare. Se realiza procesul de avizare, după aceea se prezentau documentele și proiectul de ordin a Ministrului. De regulă procesul derula în ziua de joi, când candidații erau invitați la Ministru pentru a primi confirmarea. Ordinele erau semnate în fiecare vineri. Luni la ședința operativă mergeau conducătorii de ramură și prezentau ordinul șefului IP Dubăsari pentru a fi citit. Prezentarea la Ministru se făcea joi. Joi Lapșin Valeriu a fost la prezentare, iar vineri a fost semnat ordinul. În ziua de joi Lapșin Valeriu s-a prezentat undeva pe la ora 09:00; martorului **Gîncu Andrian** care a declarat că, data cu certitudine nu o ține minte, însă prezentările se făceau în zilele de miercuri, joi, iar vineri se întocmea ordinul. În ce-l privește pe Lapșin, posibil că era o zi de joi, fiindcă în cazul funcțiilor superioare trebuia să se prezinte la șeful serviciului respectiv. Nu ține minte să fi fost vreodată miercurea prezentare pentru funcții superioare. Ține minte că a plecat împreună cu Lapșin Valeriu la minister dimineața. Posibil că au plecat undeva pe la orele 7:00-7:20. La Chișinău au ajuns undeva peste 30-40 de minute

după ce s-au pornit. La Chișinău s-au aflat practic toată ziua. În acea zi el a reușit să plece la minister, să facă proiectul de ordin, de aceea a stat practic toată ziua la lucru, până pe la orele 17:00. Din or. Chișinău în s. Coșnița s-au întors pe la orele 19:00 apoi el a plecat cu treburi personale. Nu cunoaște, în perioada cât a activat, cine era executorul judecătoresc, fiindcă nu a avut tangență; martorului **Supilnic Octavian** care a declarat că pe la sfârșitul lunii februarie 2008, seara a fost sunat de către Valeriu Lapșin și a fost întrebat dacă este liber pentru a doua zi. El i-a comunicat că este liber și a doua zi, pe la orele 7:00, a mers în s. Coșnița și l-a luat pe d-nul Gîncu și după aceea a trecut cu automobilul personal acasă pe la Lapșin Valeriu, în s. Pîrîta, și împreună au plecat la Chișinău la DSO. Undeva în jurul orei 08:00, deja erau la Chișinău, ceea ce înseamnă că ei nu au trecut prin s. Ustia și nici seara, când au revenit de la Chișinău, nu au trecut prin s. Ustia. D-nul Gîncu și d-nul Lapșin toată ziua au fost cu dânsul, ei erau în sediu, dar el în automobil și în timpul zilei respective el cu d-nul Lapșin nu au venit în s. Ustia.

La baza acuzării date stau declarațiile lui **Popov Veaceslav** potrivit cărora, într-o dimineață, a fost rugat de către Lapșin Valeriu să ridice sechestrul de pe niște bunuri aparținând lui Diaconu Constantin. Din câte ține minte, rugămintea a avut loc în aceeași zi în care a întocmit demersul în adresa Oficiului Cadastral Teritorial Dubăsari și, potrivit materialelor acumulate, aceasta s-ar fi produs pe 28.02.2008 (Vol. I, f.d. 10). Fiind ascultat și în ședința de judecată, atât la prima audiere, cât și la cea suplimentară, Popov Veaceslav a declarat cu certitudine că rugămintea a fost în aceeași zi în care a fost întocmită scrisoarea. În același timp, potrivit materialelor acumulate la faza de urmărire penală, la data de 29.02.2008 a fost emis ordin de numire a lui Lapșin Valeriu în funcție de comisar-adjunct pentru lucru operativ la CPR Dubăsari (Vol. I, f.d. 65) iar 29 februarie 2008 fiind o zi de vineri.

Instanța de apel a considerat că, instanța de fond legal și întemeiat a reținut că Popov Veaceslav, fiind o persoană cu funcție de răspundere, contrar obligațiilor de serviciu și în detrimentul drepturilor și intereselor lui Bantaș Anatolie și Vașceaev Victor, a comis o faptă penală, în privința lui fiind adoptată o ordonanță de încetare a urmăririi penale pe motiv de expirare a termenului de prescripție de atragere la răspundere penală.

La fel, instanța de apel a constatat că potrivit rechizitoriului cauzei penale nr. 2013130066, **Diaconu Constantin** a fost învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art. 251 și 361 alin. (2) lit. b) și d) Cod penal, și nu de comiterea infracțiunii de instigare la abuz de serviciu (Vol. I, f.d. 36-41), și nici nu a făcut careva declarații precum că l-ar fi rugat pe Lapșin Valeriu ca să-l ajute să ridice sechestrul de pe terenurile sale. Astfel, Diaconu Constantin fiind condamnat pentru înstrăinarea unor

bunuri sechestrate și utilizarea unor documente false, nicidecum nu reiese că anume Lapșin Valeriu și-ar fi adus aportul la apariția acelor documente false.

Instanța de apel a conchis că instanța de fond a ajuns la concluzia corectă că, inculpatul Lapșin Valeriu urmează a fi achitat de sub învinuirea adusă, însă a indicat eronat temeiul achitării, or, inculpatul urmează a fi achitat nu din lipsă în acțiunile lui a semnelor componente de infracțiune, ci pentru că nu s-a constatat existența faptei incriminate.

Astfel, în ședința instanței de apel, acuzatorul de stat n-a prezentat probe pertinente, concludente, veridice, convingătoare care ar fi demonstrat incontestabil existența faptei incriminate inculpatului Lapșin Valeriu.

9. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care, în baza temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel într-un alt complet de judecată.

9.1. Recurentul indică că vina inculpatului Lapșin V., în comiterea infracțiunii imputate, este demonstrată prin probele administrate în cadrul urmăririi penale, care au fost cercetate în conformitate cu legea procesual penală, dar nu au fost corect apreciate, prin prisma coroborării lor, și anume: declarațiile părților vătămate Vașceaev Victor și Bantaș Anatolie, declarațiile martorului Popov Veaceslav; precum și probele scrise existente la materialele prezentei cauze.

Instanțele de judecată au denaturat aspectul că, a fost recepționată rugămintea lui Lapșin Valeriu ca de la un prieten, nu ca de la un polițist. Or, de fapt atât la etapa de urmărire penală, cât și în ședința de judecată, Popov Veaceslav a indicat la faptul că nu a obținut careva beneficii materiale din solicitarea lui Lapșin Valeriu, știa că activa în calitate de vice-comisar, și dacă nu era polițist nu era să execute solicitarea lui.

La fel, instanța de judecată a tratat în favoarea inculpatului Lapșin Valeriu inclusiv, data și ora săvârșirii infracțiunii, acest fapt la fel fiind stabilit cert din declarațiile martorului Popov Veaceslav, care a spus că a eliberat certificatul de scoatere a sechestrului asupra bunului imobil în ziua eliberării actului, adică 28 februarie 2008. Mai mult, nici unul dintre martorii apărării nu au declarat cu certitudine data când au plecat la M.A.I. împreună cu Lapșin Valeriu pentru prezentarea și numirea în funcția de vice-comisar al IP Dubăsari, iar declarațiile făcute de către Supilnic Octavian contravin cu cele ale lui Gîncu Andrian, deoarece Supilnic Octavian a declarat că nu ține minte dacă au trecut dimineața pe la IP Dubăsari, iar Gîncu Andrian a declarat că era după serviciu și au plecat de la IP Dubăsari

aproximativ de la ora 08¹⁰-08¹⁵. Declarațiile martorilor apărării urmează a fi apreciate critic, deoarece aceștia au fost și sunt în prezent colegi de serviciu a inculpatului care activează în IGP, fapt ce determină poziție părtinitoare față de inculpat.

Colegiul penal, nu a apreciat faptul că Diaconu Constantin la 12 martie 2015, a fost condamnat prin sentința Judecătorei Dubăsari, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 251 și 361 alin. (2) Cod penal, pentru faptul că a folosit scrisoarea nr. 556 din 28.02.2008, emisă de către executorul judecătoresc Popov Veaceslav. Ultimul, de asemenea a fost urmărit penal în cadrul dosarului penal nr. 2013130204, de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 332 alin. (1) Cod penal, care a fost încetat în legătură cu intervenirea termenului de prescripție - motiv de nereabilitare. Acesta a fost urmărit penal pentru faptul că fiind determinat de Lapșin Valeriu, a falsificat scrisoare nr. 556 din 28.02.2008.

Ambele hotărâri la cauzele indicate mai sus sunt definitive și nu se conciliază cu sentința din 30.12.2015 de achitare a lui Lapșin Valeriu.

În contextul celor invocate, ținând cont de faptul că hotărârile instanțelor judecătorești sunt nefondate, bazată pe aprecierea unilaterală și eronată a circumstanțelor constatate, Colegiul penal a pus la baza deciziei declarațiile inculpatului și martorii - colegi de serviciu, adică s-a axat pe cele care sunt în favoarea apărării, apreciind critic declarațiile părților vătămate și a martorilor acuzării, contrar art. 24 alin. (2), 101 alin. (3) Cod de procedură penală, deci hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fapt care a dus la achitarea inculpatului, cu toate că vina acestuia în comiterea infracțiunii incriminate și anume art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, este dovedită pe deplin prin probele prezentate de partea acuzării.

10. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, inculpatul și avocatul acestuia, Trofimov Igor, au depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către procuror, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, cu menținerea deciziei recurate din motiv că aceasta este legală și întemeiată.

11. Judecând motivele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție concluzionează, că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal

(este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate în acest articol.

Din cuprinsul recursului declarat se reține că acesta invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Colegiul penal, analizând decizia atacată, conchide că temeiul prevăzut de norma menționată supra, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a ținut cont de procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs, prevăzută în art. 436 Cod de procedură penală, a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Totodată, aici urmează a se reține că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de achitare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că Lapșin V. urmează a fi achitat de cele incriminate în baza art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei incriminate.

Referitor la criticele procurorului invocate în recurs, Colegiul constată că acesta se referă preponderent doar la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că titularul acestuia expune conținutul tuturor probelor cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă concluzionând că ele constituie un ansamblu probator indubitabil într-u confirmarea vinovăției lui Lapșin V. în baza art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Față de cele ce preced, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal lărgit nu va analiza și verifica probele administrate în cauză. În cauza deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanța de apel în vederea achitării inculpatului și conținutul real al probelor, sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită procurorul.

În continuare, Colegiul penal lărgit consemnează că instanța de apel, verificând cele imputate lui Lapșin V., a conchis corect că procurorul nu și-a susținut învinuirea în sensul declarat, adică nu a acumulat și prezentat instanței careva probe verosimile, pertinente și concludente, care ar fi demonstrat indubitabil vinovăția lui Lapșin V. de comiterea infracțiunii de *abuz de serviciu*, adică *folosirea intenționată de către o persoană publică a situației de serviciu, în interes personal, acțiuni soldate cu urmări grave, prin lezarea drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice*.

În vederea susținerii acestei statuări, Colegiul consideră necesar de a reitera că, potrivit fișei postului prezentată la dosar (f.d. 209-213 vol. I), Valeriu Lapșin la 28 februarie 2008 ocupa funcția de șef al Secției poliției criminale al CPR Dubăsari, având anumite competențe în cadrul instituției enunțate, însă nicidecum nu avea în subordine executori judecătorești.

Potrivit art. 7 Cod de executare, în executarea documentelor executorii, executorul judecătoresc este independent și se supune numai legii. Orice imixtiune în activitatea de executare a documentelor executorii este inadmisibilă și atrage răspunderea prevăzută de lege.

Cerințele executorului judecătoresc înaintate în modul stabilit de prezentul cod și de alte acte normative sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, persoanele juridice, persoanele cu funcție de răspundere și persoanele fizice.

Mai mult ca atât, la materialele dosarului nu există nici o probă care ar demonstra că Lapșin V. ar fi formulat față de Popov Veaceslav rugămintea de a emite un careva act de ridicare a sechestrului în favoarea lui Diaconu Constantin, iar ultimul fiind învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 251 și 361 alin. (2) lit. b) și d) Cod penal, nu a făcut careva declarații precum că l-ar fi rugat pe Lapșin V. ca să-l ajute să ridice sechestrul de pe terenurile sale.

Astfel, Colegiul penal ține se atragă atenția asupra prevederilor art. 8 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează că nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa, deoarece acuzarea urmează să prezinte probe care ar confirma vinovăția persoanei de săvârșirea unei culpe, dar nu invers.

În acest sens, Colegiul penal menționează și jurisprudența CtEDO, bazată pe prevederile art. 6 parag. 1 al Convenției, care impune, printre altele, ca, în îndeplinirea funcțiilor lor, membrii unui tribunal să nu pornească de la ideea preconcepută că cel trimis în judecată a comis actul incriminat; *sarcina probei revine acuzării*, iar de situația îndoielnică beneficiază cel acuzat (*in dubio pro reo*). În plus, „acuzarea” este cea care trebuie să-i indice persoanei acuzate faptele ce i se impută, pentru ca, astfel, aceasta să fie în măsură să-și pregătească apărarea în consecință; ea trebuie să ofere suficiente probe care să fundamenteze o eventuală declarație de culpabilitate (*CEDH, 06 decembrie 1988, Berbera, Messegue et Jabardo c/Espagne*).

În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că Lapșin V. nu se face vinovat de comiterea infracțiunii de abuz de serviciu imputate acestuia prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței.

Pentru toate considerentele ce preced, Colegiul penal lărgit subliniază că soluția instanței de apel privitor la achitarea lui Lapșin V. în baza art. 327 alin. (2) lit. c) Cod penal, este corectă, din motiv că nu s-a constatat existența faptei incriminate, mai mult, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și motivată, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelantul-procuror, a apreciat just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat hotărârea adoptată, drept urmare toate criticele din recursul declarat de partea acuzării, sunt vădit neîntemeiate.

În consecință, Colegiul penal lărgit statuează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și motivată, din aceste considerente nu există careva temeiuri pentru admiterea recursului în sensul declarat de procuror.

12. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Lapșin Valeriu Xxxxx**, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **17 ianuarie 2018**.

Președinte:

Gordilă Nicolae

Judecătorii:

Guzun Ion

Covalenco Elena

Catan Liliana

Diaconu Iurie